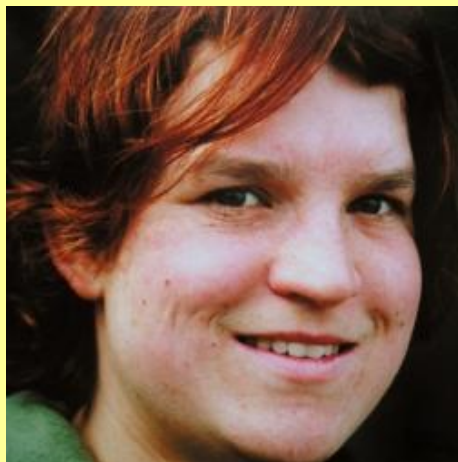

Vlasy ve větru

2/ 2009

3.číslo

Milí a Vážení čtenáři, doufali jste, že Vlasy ve větru už jsou nadobro spoutané pod čepicí a že už nikdy vlát nebudou. Omyl, přichází jaro a čepice zůstávají na věšáku. Vlasy ve větru opět vlají a v duši se ozývá touha po nových obzorech, cestách a výzvách. Přeji Vám, ať tento čas Vám přinese mnoho inspirace a radosti ze života, který se začíná po zimě probouzet všude kolem nás.

Blanka

Obsah:

Múzy, vraťte se – o mé zkušenosti s inspirací a o tom, jak se na mne múzy naštváli

Homeopatie – principy léčebné metody a trochu o mužích, kteří stáli u její kolébky

Štěstí nad zlato – úvaha o tom, že naše cesta má smysl, když ho chceme vidět

Závislosti – lék proti stagnaci – kde není chuť žít, tam musí vzniknout závislost

Pocit nabubřelosti – aneb, nekonečně mnoho podob ega

Trvale udržitelný rozvoj – co si pod tím představíte?

Spotřeba a její paradoxy – souvislosti související s nákupní horečkou posledních 50 let

Romantika versus zplodiny – aneb „ne“ ekologicky šetrné nakupování

Genetický vzorek – pokračování poutavé sci-fi povídky

Zázrak v Počárnících – závěr interaktivní povídky o záhadném zjevení Panny Marie

Dvě básně – Děti Danteho, Anděl

Vlasy ve větru jsou k přeoslání pro všechny Vaše přátele, kteří rádi nahlédnou pod pokličku našeho bytí.

Múzy, vraťte se

To bylo tenkrát, na začátku února, a já seděla večer v kuchyni u stolu s tužkou v ruce a psala jsem a psala, vše co mne napadalo, vše co jsem myslela a cítila v tu chvíli. **Múzy se předháněly v inspiraci.** Bylo toho hodně, jedno navazovalo na druhé a vše dávalo mozaiku hlubokého vhledu do mé současné intenzivní transformace propojené s děním a transformací vnější, té celospolečenské. Nebudu uvádět detaily, neboť torza informací o pocitech a myšlenkách bez těch revolučních souvislostí a závěrů by byla spíše k smíchu.

Ale co se nestalo. Bylo to tak jiné, než vše, co se píše v časopisech a knihách a tak osobní, že jsem udělala tu největší hloupost, co jsem mohla. **Když jsem to chtěla jít přepisovat do počítače, tak jsem to ve zvláštním zkratu všechno roztrhala a hodila do koše.** Obava, že moje myšlenky a postřehy jsou tak jiné, že by si mně každý strčil do krabičky s nápisem blázen a tak osobní (že by si každý pomyslel, co nám tady líčí své problémy?), že jsem nebyla v tu chvíli ochotna podělit se o to s ostatními. A co myslíte, že následovalo?

Múzy se pěkně naštvaly. Čtrnáct dní poté jsem neměla chuť cokoli dělat, sílu, nápad, záblesk inspirace, prostě nic, co by připomínalo cílenou aktivitu. A tak jsem čekala a čekala, až to přejde. Přešlo to v momentě, když mi úplně došlo, že příčinou je právě to, jak jsem úsilí múz, které mne vedli ruku při psaní toho večera, urazila. **V momentě, kdy jsem si řekla, že právě o této zkušenosti napíši, se vše začalo dávat do pohybu a opět se do mne začal vlévat elán a činorodost.** Tímto také vysvětluji fakt, že Vlasy ve větru k Vám dorazili se zpožděním.

A jaké z toho plyne pro mne a teď i pro Vás poučení? Poslouchejte své múzy. Často nás napadají zajímavé postřehy, nápady a touha něco uskutečnit. Často je to v rozporu s představou o tom, co ostatní od nás očekávají, a přesto to může být právě naopak. Právě když jednáme v souladu se svým nitrem, můžeme pomoci to ryzí vyzvednout z hloubky u těch druhých. Inspirovat jejich múzy, které poletují a bloudí kdesi nevyužitě a také uražené. Když už jednou múzy poprosíme o pomoc, měli bychom jim důvěřovat a nepodlehnout soudům a pochybnostem myslí.

Ještě jedna věc je tolik zajímavá. **To, co nám vnuknou múzy je ryzí, jde to z hloubky nás samých a je to vždy univerzální, je to pravda, která je společná všem bytostem, pramenící ze samého života.** Pokud se to samé snažíme sami bez jejich pomoci opětovně vydat na papír, je to kostrbaté, spíše tíživé nikoli povznášející. Je vidět, jak se člověk snaží být chytrý a inteligentní. Ale vše je to jen konstrukce myšlenek, není prodchnutá tím kouzlem, které nám můžou propůjčit jen múzy.

Proto prosím, nechte se inspirovat svými múzami a nedbejte soudů druhých, i kdyby to byl člověk nejmilejší. Vždyť právě protiklady se přitahují, a proto zrovna ten, kdo stojí po Vašem boku, nemusí hned porozumět Vaší básni, touze či vizi. Stačí důvěra. Důvěra v to, že ta vize má své hluboké opodstatnění a opravdovost, kterou ten druhý možná jednou pochopí. A kdyby ne, **každý má své vnitřní území, na které nesmí nikdo jiný, než múzy a Bůh a tam jsem mi ti, kdo ví, co je naše pravda a naše vnitřní skutečnost.**

Homeopatie

Milí čtenáři, ráda bych Vám přiblížila alternativní léčebnou metodu, která mi do velké míry pomohla v posledním měsíci eliminovat chronické zdravotní problémy (sice banální ale nepříjemné), kdy po léčbě antibiotiky, se příznaky nemoci opakovaly v intervalech čtrnácti dnů stále dokola.

Chtěla bych vám představit Homeopatii. Význam názvu je z řeckých slov homoios (podobný) a pathos (choroba). Principem homeopatie je léčení podobného podobným. V praxi to znamená, že pokud má pacient určité příznaky, homeopat mu dá homeopatický lék, který vyvolá podobné, o něco zesílené příznaky, jaké má nemoc. Vybudí se tím samoléčebné mechanismy lidského organismu. Je to jako se znaménkem mínus, kdy mínus a mínus je plus, nebo s magnety, jejichž stejně nabitě póly se odpuzují.

Homeopatický lék má svoji specifickou zvláštnost, a to tu, že je mnohokrát ředěn, až ve výsledném produktu nezůstane jediná molekula původní substance (často se jako lék užívají jedovaté či vysoce aktivní suroviny). Jde spíše o léčení pomocí informace, která dá tělu signál, co je třeba z těla vypudit. Zakladatel homeopatie udělal překvapivý objev. Čím je lék více zředěný, tím nižší dávky se podávají. Čím více je lék ředěn, tím hlouběji pronikne a může léčit nejen na úrovni těla, ale i na úrovni ducha.

Jde o velmi šetrnou metodu bez vedlejších účinků. Kdo podstoupí homeopatickou léčbu poprvé, může snad být jen překvapen zesílením příznaků nemoci v prvních dnech léčby. Ty ovšem brzy odezní a nastává proces uzdravování. Homeopatie neléčí jen příznaky, ale zohledňuje i temperament, osobnost, životní okolnosti a zázemí klienta. Neboť toto všechno nás a naše zdraví ovlivňuje.

A kdo tuto nedoceněnou metodu vymyslel? Základní kameny položil v 5. století **Hippokrates**. Vyslovil myšlenku, že léčba by měla podněcovat schopnost člověka uzdravit se vlastními silami. Lékařská teorie tenkrát vycházela z teorie protikladů, naproti tomu Hippokrates zavedl používání zákona podobnosti „podobné se léčí podobným.

Švýcarský alchymista a lékař **Paracelsus (1493-1541)** měl za to, že všechny rostliny a nerosty obsahují aktivní součásti, kterými je možno léčit konkrétní onemocnění, a že závisí pouze na dávce, zda jed je či není jedem.

Roku 1790 začal v Německu rozvíjet a provozovat novou léčebnou metodu doktor **Samuel Christian Hahnemann**. Původně pracoval jako konvenční lékař, ale byl stále rozčarovanejší tehdejšími drsnými léčebnými metodami. Postupně klasické postupy zcela zavrhl a začal experimentovat, zpočátku sám na sobě. Nechtěl léčit, dokud nenajde šetrnější a ucelený způsob léčby. Navázal na názory výše zmíněných mužů a vydal se nelehkou cestou proti proudu zaběhnutým postupům. Dal této metodě název a tím se stal oficiálním zakladatelem Homeopatie.

Stejně tak, jako jsem Vám tímto způsobem chtěla doporučit Homeopatii, tak bych Vám chtěla doporučit knihu o pohnutém životním příběhu tohoto zajímavého muže. Kniha se jmenuje **Sklepení doktora Hahnemanna**. Autorem je Guido Dieckmann. Je poutavým a inspirujícím vhledem do života muže, který věřil svému výjimečnému osudu a poslání.

Štěstí nad zlato, sůl a drahé kamení

Dříve, za dob našich babiček a praprababiček byla bernou mincí zbožnost a všeobecně přijímaná morálka. Ženy pracovali a starali se o rodinný krb, a zda byli šťastné nebo naopak nebylo důležité.

Často celý život vykonávali své každodenní povinnosti a byli povolné povinnostem manželským, ovšem uvnitř nesli svá nenaplněná přání a touhy, svá zklamání a bolesti způsobené těžkým osudem. Nebylo kdy a jak se s tím vyrovnat. Práce byla jediným lékem. Nebo ještě snad zpověď?

Dnes je vše jinak, morálka a zbožnost jsou považovány za projev bláznovství a naivity a dnešní žena musí především být šťastná a nezávislá. Je to nová norma. Žena, která toto nespĺňuje, je „divná“. Tento posun má jistě pozitivní aspekty.

Ženy jsou společností tlačeny do řešení svých problémů, svých bolavých míst v srdci a v duši. Na straně druhé, to je velmi silný tlak, že pokud žena není zatím schopna a ochotna na svém vnitřním obrazu pracovat, může podlehnout povrchnosti a hledání štěstí a jistoty ve vnějších sférách.

Kdo se jednou ponoří do svého nitra, už to nikdy nebude takové, jako dřív. Už vždycky bude mít takový pocit, podívej se ještě jednou, co tam dříme a chce pochopit a vyléčit.

Kdo se již jednou podívá, ví, že není snadné tento proces předvídat a není jisté, jaká lavina témat ke zpracování se na nás začne postupně či velmi intenzivně valit a kam nás tato cesta zavede.

Kdo se již podíval a mnoho pochopil, dokáže též pochopit, proč se do toho někomu vůbec nechce, a proč někdo dělá, že to uvnitř neexistuje.

Kdo ušel kus, chápe, když se někdo zlobí, mluvíme - li o duši. neboť někdy je bolest tak velká, že máme strach se na ni jen podívat, a že cesta k sobě je dlouhá a plná neznámých a překvapení, plná zázraků a neocenitelných darů.

A proto ženy přijměte možnost, vyléčit své nitro, a nabýt svoji svébytnost, máme možnosti, čas i prostor pro sebe, naplnění svého srdce láskou, radostí a důvěrou v život. Mluvím k ženám, neboť ženy darují život a svojí láskou živí nově příchozí. Mluvím k ženám, protože jejich svět je více tvořen emocemi, vztahy a prožíváním. Jsme blíže k prožívání lásky a krásy. Proto si užívejme darů přítomnosti, která nám poskytuje mnoho možností a nástrojů, jak nalézt cestu ke svému středu.

Závislosti – lék proti stagnaci

Jídlo, práce, káva, alkohol, sport, nemoc, vztahy, cigarety - to vše spadá do škatulky závislostí a já si přečetla příbalový leták u této škatulky připojený - tyto položky působí jako „ochrana života před vnitřní bolestí a prázdnotou“

Všechno, co je přes míru, je závislost, která nás drží nad hladinou sebe sama. Zapojení do společenského systému, vyžaduje jistou míru schopnosti reagovat na přítomnost a na lidi kolem nás. Ale často přijímáme role v tomto systému, aniž bychom se plně vnitřně angažovali, a to z mnoha různých důvodů. Abychom mohly fungovat a plnit své lidské a občanské povinnosti, většina z nás použije nějaký „lék“ z výše uvedené škatulky. Většina z nás, je na něčem či někom víceméně závislá. Řeší se však jen ty vyhrocené případy, kdy je sebedestrukce nepopíratelná a zjevná. Pokud by závislost neplnila svůj úkol, mnoho z nás by uteklo zpět do lesů a naše lidské společenství v podobě jakou má dnes by se zhroutilo.

Dřív bylo jedno, když žena bez radosti plnila své úkoly, starala se o chod domácnosti, rodila děti a chodila do kostela. Dnes je to málo. Žena musí být veselá a optimistická. Muži dřív museli zorat pole, porodit tele a když císař zavelel, jít do bitvy. Když byl hulvát a pijan, bylo to jedno. Dnes je to problém a žena chce mít doma veselého, vtipného a vnímavého partnera.

Naše závislosti nám pomáhají tvářit se, že takoví jsme. Dříve tyto závislosti byli výhradou malé části populace - těch bohatých. Dnes jsme všichni bohatí natolik, abychom mohly mít nějakou závislost. Dřív závisel život na úrodě, úspěšném lovu, šikovných rukou. Dnes jsme odtrženi od přirozenosti a tuto prázdnotu vyplňujeme jinými závislostmi. Dříve byly lidé více v kontaktu se životem, ale i s bolestí, kterou přinášel. Dnes jsme odtrženi od tohoto gruntu a prožíváme- použijí název jedné knihy - „nesnesitelnou lehkost bytí“ Závislosti nám pomáhají, domnívat se, že jsme happy.

Dávají nám čas a prostor, prožívat stavy štěstí a sebe sama a naučit se je opět přijmout, opět po nich doopravdy toužit. Po nějakém čase nám ale život dá stopku a řekne. Už to stačí, tvá duše už našla poznání o radosti a smyslu bytí, ale teď to zkus bez berliček. Podívej se s láskou na životy tvých předků, jejich těžké osudy a na bolestivé zkušenosti Tvé a tvých životů. Pochop ten koloběh příčiny a následku. Pak řekni děkuji a přeji most sám k sobě, most k bezpodmínečné lásce, k podstatě bez pout k minulosti, která většinou bolela a tížila.

Tu bezstarostnou, radostnou část životů nemusíš znovu probírat, ta se nehromadí, ta plyne dál a dál. Ale naše bolesti se v nás otiskli, jedna po druhé, hromadily se a hnaly nás do dalších podobných nebo naprosto opačných zážitků. Koloběh protikladů.

Závislosti nám pomáhají ustát naši realitu, kterou jsme si svým konáním, cítěním a myšlením vytvořily.

Jednou mi někdo řekl: „to je jedno co děláš, hlavně něco dělej“. Ale často v sobě máme vlny negativních zkušeností a vzpomínek, které jedna za druhou narážejí na naše prožívání přítomnosti. Tyto bloky jak se těmto nezpracovaným obsahům říká, nás nabádají, raději nic nedělej, ať se ti „TO“ nepříhoda znovu. Pak je tu i ohromná touha žít. A když jsou tyto dvě síly v rovnováze, nebo převládá negace, přichází fixace na něco (někoho), abychom tu stranu, co odporuje životu, něčím nalákali a daly věci do pohybu. Dochází k souboji dvou sil a protikladů a záleží na naší trpělivosti a důvěře, že se jednou dokmitáme a dependujeme mezi těmi polaritami k harmonii a vyvážení se z pout strachu, odloučení a sebezatracení.

Pocit nabubřelosti

Pocit nabubřelosti je jako nafouknutý balónek, co se snadno protrhne o trn. A co dál, nabubřelost nafukuje další a další balónky. Nabubřelost dělá, že se nic nestalo. Nafoukne další a další. Ale co když ty balónky dojdou. Nedojdou. Nabubřelost jich má dostatek pro tento život, je to jak se spermii, jen je těžší a těžší je znovu nafouknout a když se tento koloběh opakuje dostatečně dlouho, někdy nabubřelosti dojde, že už to asi za tu námahu nestojí. Jednoho dne se rozhodne balónek nenafouknout. A ejhle. Rozhlédne se a vidí krásu. Krásu kolem sebe, krásu v sobě.

A nabubřelým kumpánům je ta náhlá proměna podezřelá. Co se to s ním stalo. Je nějakéj divnej. Ale jak jim to vysvětlit. To slovy nelze. A tak se budu dál tvářit nabubřele, ale uvnitř už nebudu nafukovat balónky.

O chvíli později jsem viděla jiného nabubřelého. Tedy myslím, že byl nabubřelý, když byl mlád. Ted' už mu šedivé dlouhé vlasy v culíku a plný vous rámovali rysy ve tváři, ve kterých se dalo číst. Klid a poznání, jak je to s těmi balónky, nabubřelostí, krásou a životem. Socha jak od Michelangela. Ušlechtilá, vědoucí.

Jsou dva druhy nabubřelosti. Nabubřelost vycházející ze své vize a ideálu a nabubřelost na svoji malost.

S pozdravem Vlasy ve větru

Inspirováno čekáním
na autobus na autobusovém
nádrazí v Plzni.

Trvale udržitelný rozvoj

Definice:

„Trvale udržitelný rozvoj je takový způsob rozvoje, který uspokojuje potřeby přítomnosti, aniž by oslaboval možnosti budoucích generací naplňovat jejich vlastní potřeby.“ (Naše společná budoucnost, Academia, Praha 1991, str. 47)

1991, Sbírka zákonů České republiky, 17/1992 Sb.

„Trvale udržitelný rozvoj společnosti je takový rozvoj, který současným i budoucím generacím zachovává možnost uspokojovat jejich základní životní potřeby a přitom nesnižuje rozmanitost přírody a zachovává přirozené funkce ekosystémů.“

1994, Vavroušek J.

"Trvale udržitelný způsob života – je to takový způsob života, který se přibližuje ideálům humanismu a harmonie vztahů mezi člověkem a přírodou, a to v časově neomezeném horizontu. Je založen na vědomí odpovědnosti vůči dnešním i budoucím generacím a na úctě k živé i neživé přírodě.“

2000, Rynda I.

„Trvale udržitelný rozvoj je komplexní soubor strategií, které umožňují pomocí ekonomických prostředků a technologií uspokojovat lidské potřeby, materiální, kulturní i duchovní, při plném respektování environmentálních limitů; aby to bylo v globálním měřítku současného světa možné, je nutné redefinovat na lokální, regionální i globální úrovni jejich sociálně-politické instituce a procesy.“

Spotřeba stoupá, paradoxy narůstají

Za posledních padesát let lidé změnilы tvář planety a obsah různých chemických látek v přírodě dramatickým způsobem. To vyvolalo jistou potřebu po nové koncepci péče o životní prostředí se zachováním standardní kvality života a zachování rozvoje. Trvale udržitelný rozvoj se stal vizí, jak toto naplnit. Ovšem zavedení této myšlenky do každodenního života a do programů politiků je velmi těžkopádné a zdlouhavé.

Ovšem rozvoj civilizace a její spotřeba i přesto neúměrně narůstá. Vypadá to, jako bychom žili a pracovali pro spotřebu samotnou. Často se můžeme rozčilovat, že výrobky, které si zakoupíme, vydrží maximálně po dobu záruky, často ani to ne. Výrobky jsou vyráběny za minimální náklady a je výhodnější „kšunt“ zákazníkovi vyměnit za nový kus nízké kvality (levné zboží bývá často vyráběno z nekvalitních surovin a často může být jeho používání pro zdraví škodlivé).

Vedle věcí denní potřeby je trh zaplaven nabídkou zboží, které ke spokojenému životu pramálo potřebujeme. Jen díky reklamě a společenských konvencím jsme přesvědčeni, že to a to, prostě musíme mít. Reklamní průmysl má krédo „ať mají lidé cokoli, nesmí se myslet, že mají dost“. Daní za naši ochotu utrácet peníze za nepotřebné zboží je čas strávený v práci.

Ve třicátých letech učinil jeden výrobce cereálií Kellog zajímavý experiment. Zkrátil pracovní dobu zaměstnanců . Zavedl šestihodinovou pracovní dobu. Tento pokus nesnížil obrat firmy (jak by každý očekával) a vedl ke zlepšení vztahů v rodinách zaměstnanců a místním společenství.

Od 30. let 20.století se průměrné množství hodin strávených v práci i spotřeba na hlavu stále zvyšuje. Často necháme v práci tolik našich sil (jak fyzických tak mentálních), že energie na život samotný už mnoho nezbyvá. Ovšem ono nejde jen o čas. Ale i o jeho finanční ohodnocení. Mnoho lidí je za svou práci placeno velmi podhodnoceně a tudíž i kvalita života se podle toho odvíjí.

To, co se na někom ušetří, se promrhá mnoha různými způsoby zase jinde. Toto platí jak v naší kotlině, kdy tyto rozdíly jsou velké ale nikoli propastné. Propastné se stávají rozdíly v životní úrovni a s tím související spotřebě v „civilizované části světa“ a mezi chudými rozvojovými státy.

Zde je situace velmi paradoxní, neboť tyto chudé země jsou po desítky let dlužníky bohatých států, bez šance se z těchto dluhů vymanit. Důvodem je i to, že jejich přírodní zdroje jsou bohatými státy odčerpávány za směšné ceny a zisk se z nich dělá až tam, kde peníze již jsou. Chudé státy mají ze svého bohatství minimální přínosy. A tento rozpor se stále prohlubuje.

Jeden aspekt nadměrné spotřeby na dvou kontinentech Země je chudoba 4/5 obyvatel planety.

Druhým aspektem je samotné zacházení s přírodou a životním prostředím a přetěžování zplodinami z výroby a odpadky všeho druhu.

Je samozřejmé, že se každý pomyslí, a co já s tím. To je věc politiků a těch mocných. Následující příklad napoví, co je v naší moci ovlivnit.

Romantika versus zplodiny

Jeden výjimečný datum v kalendáři a jaký může mít dopad na naše životní prostředí? Den datum byl 14.2, svatý Valentýn, svátek zamilovaných. Každý, kdo chtěl potěšit paní svého srdce, jistě ten den pospíchal do květinářství. Ten den prodejci zaznamenali nárůst prodeje troj- až pětinasobně oproti běžnému dni. **Co to znamená pro přírodu. Že musí pohltnout třikrát až pětkrát více zplodit z kamiónové a letecké dopravy.** Cesta květin k českým romantikům začíná v Keni, Etiopii, Ekvádoru, Kolumbii, Izraeli, Thajsku, v zemích převelice vzdálených. Květiny putují letecky (tento způsob dopravy je nejméně šetrný k přírodě) do Amstrdamu, neboť 2/3 řezaných květin v Evropě se prodává přes nizozemskou květinovou burzu. Odtud se nespočet kamiónů vydá po dálnicích a silnicích až k „Vám“. Romantika s růžemi je vykoupena mnoha zplodinami, s kterými se příroda bude dlouho vypořádávat. Růže zvadne za pár dnů a skončí v koši.

Blíží se další výjimečné datum v kalendáři. 8. březen - MDŽ a prodejci květin si slibují ještě vyšší obraty. Proto rada pro tento den. Kupte z lásky pardubické srdce a kytku kupte v květináči (ještě bude produkovat kyslík).

Mějte se krásně a příště si o ekologicky šetrné spotřebě povíme více.

VELKÉ OSOBNOSTI NAŠICH DĚJIN

Vydejte se s námi na cestu plnou nebezpečí a dobrodružství. Na cestu pouze pro statečné, cílevědomé a vytrvalé. Neboť přesně takový byl muž, o němž si dnes povíme něco bližšího.

Narodil se 7.10.1847 v Holicích, v rodině praktického lékaře. Otec ho vedl přísně a dohlížel na jeho vzdělání, které po gymnáziu dokončil na pražské lékařské fakultě. Od mládí se zajímal o historii, geologii a archeologii. Znal a přátelil se s Jiráskem, Alšem i Vrchlickým. Kdo myslíte, že je onen tajemný muž s tolika významnými druhy? Snad spisovatel? Malíř? Nebo nějaký jiný umělec?

Samá voda. Tentokrát se seznámíme s mužem, který pro splnění svého snu odjel po studiích až do daleké Jižní Afriky. Zde na nějaký čas zakotvil a hojně využíval vědomostí získaných na fakultě. Rozhodl se léčit nemocné. Jen těžko si dokážeme představit dobu a podmínky ve kterých žil a konal dobrodiní.

Protože však byl svým založením spíš dobrodruh, po určitém čase zatoužil po změně. Zamířil proto dál na sever, do tehdy neprobádaných míst obývaných prakticky neznámými kmeny. Během pobytu nashromáždil bohaté sbírky rostlin, hmyzu a etnografického materiálu, které díky dalšímu z vlivných přátel, Vojtěchu Náprstkovi, mohli být vystaveny i v Praze. A protože lékařská věda a umění mu pomáhali v kterémkoliv koutě černého kontinentu, rozhodl se po čase i pro druhou výpravu do vnitrozemí.

Přesto snad nejvíce vešla do historie jeho třetí cesta. Protentokrát k Viktoriiným vodopádům na řece Zambezi. Vytvořil zde vůbec první mapu těchto úchvatných vodopádů a napsal o nich také první anglicky-psanou publikaci The Victoria Falls vydanou v jihoafrickém Grahamstownu v roce 1879. (V září 2005 byla před budovou zambijského Národního muzea v Livingstonu u Viktoriiných vodopádů odhalena busta tohoto muže, který mimo jiné před 130 lety tyto vodopády zmapoval.).

Protože život však nepřináší jen to dobré a navíc je plný absurdit, naš lékař na své cestě onemocněl zimnicí a musel se vrátit. Po dlouhém boji a celkovém sedmiletém působení v Africe, byl čas myslet na návrat do Evropy. Že to bylo šťastné rozhodnutí lze říci díky roku 1883 ve kterém se tento český cestovatel vrací zpět na africký kontinent, tentokrát ovšem v roli novomanžela.

Znovu na něm nějaký čas pobýval, v doprovodu věrné manželky Růženy, ale řetězec nešťastných událostí a byrokracie britských úředníků jej zahnal zpět do vlasti. Ale ani tady nezahálel. Cestoval po Evropě, psal knihy a pořádal výstavy. Smrt ho zastihla v plném tempu. Stalo se tak ve Vídni 21.2.1902.

Připravil Bohuslav Nýt

Tak co, už víte kdo je naším dnešním velikánem? Pokud budete chtít ověřit pravdivost svých domněnek, máme pro Vás malou osmisměrku. Po jejím vyplnění zůstanou písmenka, která seskládaná dají jméno hledané osoby. Přejeme příjemnou zábavu.

E	Ř	U	K	Í	N	D	O	L	E
R	Š	P	E	N	Í	Z	E	E	M
B	I	U	C	N	U	T	L	G	K
L	L	Ř	D	I	I	K	Á	E	E
R	H	Á	R	T	O	O	S	N	B
O	O	K	S	R	I	L	K	D	I
D	P	O	H	O	V	K	A	A	L
I	H	R	U	Í	N	E	T	S	O
N	Ý	T	N	E	L	A	V	B	P
A	P	O	K	U	Š	I	T	E	L

DUŠE, ERB, HOSTITEL, IRSKO, KUŘE, LÁSKA, LEGENDA, LODNÍK,
NITRO, NOSÁL, OSTEN, OTROKÁŘ, PENÍZE, POHOVKA, POKUŠITEL,
POLIBEK, RODINA, ROKLE, SKUNK, SRDCE, VALENTÝN, VÍNO

				X					
--	--	--	--	---	--	--	--	--	--

Genetický vzorek – pokračování

O to větší množství spekulací se vynořilo na veřejnosti. Vláda se sice pokusila inkriminující dokumenty vyvrátit a označit za nepodloženou spekulaci, přesto byl účinek právě opačný. Lidstvo šílelo. Kdo byli ti mimozemšťané? A odkud? To oni stvořili člověka? Jak se tedy ve skutečnosti utvářelo lidstvo? Darwinova teorie přirozeného výběru znovu stála na více než chatrných základech. Prehistorie byla pokroucena. Základy podkopány.

To jak moc si na objevu původu a vývoje člověk zakládal, se ukázalo prakticky okamžitě. V celé společnosti se začala šířit panika a nejistota. Lidé přestávali důvěřovat v pokrok a vědu. Vesmír se stal hrozbou. Církev se bouřila. Na některých místech dokonce došlo k náboženským nepokojům, přerůstajícím v ozbrojené konflikty. Světlo světa opět spatřil rasismus ve své nejzvrůdnější, zmutované podobě. Tentokrát však nešlo o barvu kůže, ale o rozdíl v pohlaví. Svět se vrátil do před-emancipační doby. Muž měl být opět nadřazenou lidskou bytostí. Ale žena se nechtěla podřídit.

Do tohoto chaosu přišla, jako blesk z čistého nebe, zpráva průzkumné sondy „Verity“. Sonda měla za úkol prozkoumat druhou nám nejbližší planetu, Venuši. Provést chemické rozbory, pořídit snímky povrchu a sebrat vzorky pro další zkoumání. Celou operaci řídili technici přímo z oběžné dráhy této planety. Byla to v pořadí již dvanáctá mobilní sonda putující po povrchu. Běžná rutina. Ale šest hodin po aktivaci sondy, už nikdo o běžné rutíně hovořit nemohl.

Později někteří lidé prohlašovali, že objev „Verity“ nebyl nikterak překvapující a že se jej dalo očekávat. Na severním pólu Venuše byl nalezen naprosto shodný objekt jako na Marsu. A i on obsahoval genetický materiál, který byl ihned podrobně prozkoumán. Vlastně by se správně mělo říci „byly prozkoumány“, neboť tentokrát sonda našla dokonce dva genetické vzorky. Prvním ze vzorků byla znovu nepochybně lidská tkáň. Jenomže tentokrát se jednalo o tkáň obsahující pouze chromozóm X. Stáří se shodovalo se vzorkem z Marsu.

Důsledky, které tento objev přinesl, byly děsivé. Ženy se dočkali svého vzorku. Ale místo aby spor mezi pohlavími slábl, nabíral naopak na intenzitě. Mohlo snad být hůř? Ale ano. Mnohem větší hrůzy měli přijít po detailní analýze druhé Venušské tkáně. Měření provedli jednou, dvakrát, patnáctkrát. Kde nic tu nic. Naprostá absence chromozómů X, Y. A přesně to bylo nemožné. Navíc to zatraceně připomínalo tkáň lidskou. Záhada nad záhadu.

Až doposud každý živý tvor na této planetě, byl nositelem minimálně jednoho ze dvou chromozómů X,Y. Ty, mimo jiné, určovaly jeho pohlaví. Jak si to tedy vysvětlit? Mohl snad existovat tvor, lidský tvor, který byl bezpohlavní? A co mělo znamenat rozdělení tkání, každé na jinou planetu?

Řešeních se nabízelo mnoho. Až příliš mnoho a jedna fantasknější než druhá. Hysterie obyvatelstva byla vystupňována na nejvyšší možnou mez, za jejíž hranicí se skrývala už jenom letargie. Svět nikdy nezažil větších pútek mezi ženami a muži než v tomto období zmaru. Ať byla správná odpověď na otázky jakákoliv, zdálo se zcela nepopiratelným faktem, že muži jsou z Marsu a ženy z Venuše. Romantická představa? Nikoliv. Ohromující fakt. Dvě bytosti a každá z jiné planety... Řekl jsem dvě bytosti? Omlouvám se. Tři.

Vy lidé jste opravdu byli tak pošetilý, že jste prostě nemohli odolat a zkusili jste naklonovat ten bezpohlavní vzorek z Venuše. Jen tak mezi námi, i na Marsu je jeden uložen. Jenže tam jste jej nenašli. Naklonovali jste mě, nás „Bezpohlavní“. A to byl pro lidstvo, tak jak jste ho znali, začátek konce.

Dokážete si představit planetu plnou nesmrtelných bytostí? Bytostí, které mohou žít věčně? Bytostí, které si vytvořili ráj už za svého života? Mluvím o nás, o Bezpohlavních.

Kdysi jsme žili na planetě vzdálené odtud mnoho světelných let. Na planetě Eden, nacházející se někde hluboko uprostřed galaxie. Nic nás nemohlo ohrozit. Svět byl nádherný a život skvělý. Komu by se tedy chtělo do umírání? Genetickým modifikováním naše těla zesílila a stala se rezistentní vůči bakteriím. Věk přestal hrát roli. A smrt měla už jen jednu jedinou, pranepatrnou šanci.

K životu byla vždy třeba energie. To je něco co se obejít nedá. Jenže proč se s tím namáhat? Na planetě plné různorodého života to přece není problém. Pro svou nesmrtelnost využíváme energii jiných živočišných druhů. Bez rozdílu. K předání dochází fyzickým kontaktem ... u vás, myslím, by se tento jev dal maximálně připodobnit úkonu jenž nazýváte sexuální akt. Naše těla jsou schopna se přizpůsobit ke spojení. Umíme vyloučit feromony jež nás činí neodolatelné a žádoucí. Samy jste to již poznali.

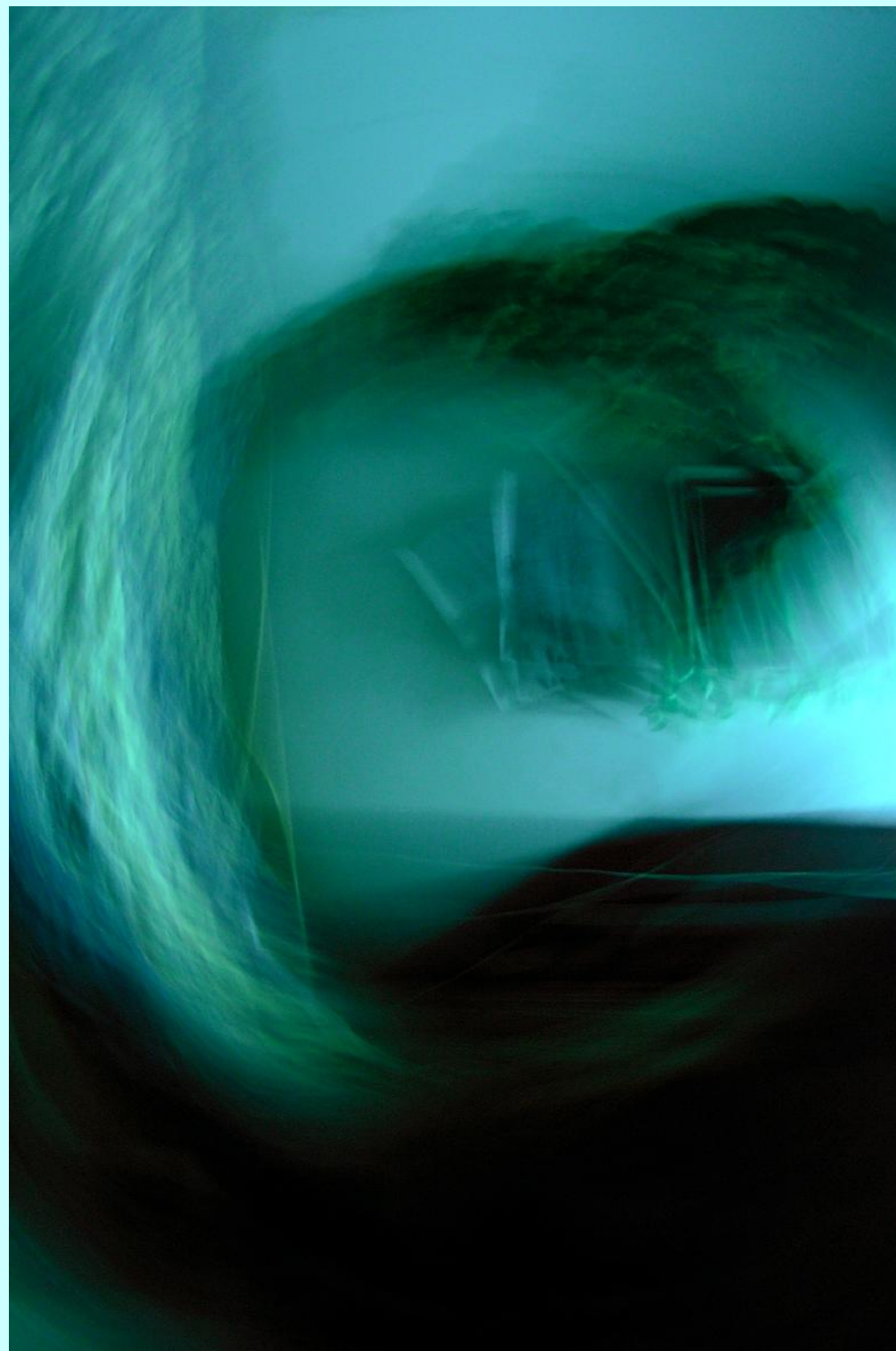
Mám dojem, že takovéto získávání životní energie bývalo ve vaší společnosti považováno za odporné a nemorální. Proč asi? Za pár dní je důležitá už jen jedna jediná věc. Spojit se s Bezpohlavními. Ostatní ztrácí smysl. Umíme se stát nepostradatelnými.

Víte, že Eden byla krásná planeta? Stvořena pro život. Rozmanitost byla přímo zakomponována do její fyzické struktury. Mohli jste to cítit s každým dotekem země, fauny, flory. Eden byl život a život byl Eden. Barvy světa splývaly a rezonovali v duši jako podmanivý hlas harfy. Jediný nádech vás dokázal uvést do stavu věčné blaženosti. Žili jsme sny a snili život. Dělili se o toto štěstí s každým nově narozeným potomkem. Vítej do světa který neumírá. Vlastně jsme neumírali pouze my. Okolní svět ano. Jak náš druh utěšeně vzkvétal, ostatní druhy musely zákonitě mizet. S nimi mizela i životní síla.

Energetická krize přišla pomalu, ale i tak nás zaskočila. Celý rod stál před existenčním problémem. Ukončit rozmnožování, najít nové zdroje. Znovu pomohla genetika. Stali jsme se tím čím jsme. Bezpohlavní. Jeden problém zmizel. Druhý tlačil o to palčivěji. A přitom bylo řešení nasnadě. Který tvor byl rozšířen nejvíce? Kde se skrývala energie?

Zdalo by se vám že pláči? Ale ne. Krize skončila. Zvládli jsme to. Zase jsme mohli mít sílu. To Eden to nezvládl. Jeho struktura se rozpadala. V posledním zoufalém kroku dopřál svým dětem už jen čas osít planety podobné této, s nadějí že jednou znovu povstaneme. A s námi prokletí i spása rodu. Vy. Naši potomci, potomci vzorků X a Y. Energetičtí otroci.

Konec
Bohuslav Nýt

Zázrak v Počárnících – 3. část

Chvilí si pohrával s myšlenkou, že by si na oné stvoření sáhl holou rukou, ale raději nakonec zvolil jeden ze svých mechanických a vědeckých přístrojů. Výsledek byl překvapivý, přístroj velmi rychle zkolaboval, musel ho dokonce odhodit jak byl během vteřin velmi rychle rozpálen. „Sakra, takovej majlant to stálo!“ pronesl našťavaně.

Tak zkusil další a další a všechny dopadli naprosto stejně. Tudíž se rozhodl dále si neničit svou výbavu a usoudil, že zázrak má nevyčísitelnou hodnotu energie a nezmůže s tím naprosto nic.

Nezbývá nic jiného, než že pořídí alespoň fotografie a videozáznam. Jaké bylo jeho překvapení, když vyvolal fotografie a na nich byla pouze jedna velká ohromná skvrna a co teprve videozáznam??? Užasl, z obrazovky se na něj linula neskutečná záře a tichý hlásek promlouval: „Nejsem nic, co by stálo za zkoumání technikou, jsem Obraz boží, jsem Obraz i Tvého nitra, jsem to, co chceš vidět.“ Jak to, že to předtím neslyšel a byl přímo u toho? Jak je to možné? Nedokázal to vysvětlit. Náhle mu obraz napověděl více, za zjevením se objevoval matně obrazec jakéhosi chrámu či kláštera, bylo mu to divné, sledoval to dál, posouval záznam dopředu a zase zpět a bylo to tam pořád. Proč to není vidět u zjevení v reálu? Proč až na videopásce?

Pak mu svitlo, že musí najít paměti Počárníc a jaké budovy a kláštery zde kdysi bývali, a prostě všechno, v čem by mohl hledat nějakou spojitost s tímto výjevem.

Libor nemeškal a zašel do místní knihovny a informoval o své nové stopě starostu, kterého ale upozornil, ať zatím do veřejnosti nic nehlásí, až jak dopadne jeho bádání v samotném závěru. Pátral celkem dlouho a začínal pociťovat únavu, ale fascinován záhadou musel pokračovat dál. Ukázali se nová fakta. Zhruba v 17. století zde na místě zázraku stával dívčí klášter zasvěcený Panně Marii. Zjistil také ze staré dochované korespondence, že to není poprvé, co se zde objevil nějaký zázrak. Zřejmě obyvatelky kláštera měli co do činění se zjevením panenky Marie přímo uvnitř kláštera a dochovali se staré knihy, něco jako deníky, které popisovali, že chovanky kláštera páchali například sebevraždy a nebo se zbláznili a utekli a nikdo o nich již nikdy neslyšel. Vyskytli se i záhadná otěhotnění, ale bylo předpokládáno, že to bylo u dívek, které měli tajně co do činění s chlapci. Dotklo se to obyvatel tehdejších Počárníc a okolí.

Tohle všechno zjistil Záhadný Libor z archívu knihovny a z velmi starých rozpadajících se materiálů. Vrtalo mu hlavou, proč se ale po těch letech to zjevení vrátilo a proč se hlavně objevilo kdysi i nyní. To ještě nebyl schopen zodpovědět. Pátral tedy dál. Napadlo ho, že by mohl něco zjistit ze starých povídaček a legend. Navštívil proto nejstarší obyvatele Počárníc a skutečně byl celkem úspěšný. Nejvíce ho zajímala legenda o „svítí Panně Marii“. Pravila jedna velmi stará občanka, že kdysi dávno, když tu ten klášter skutečně byl, tak její prapraprabába byla zdejší abatyší.

Jednou v noci na bránu kláštera hlasitě bušila dívka, byla v pokročilém stupni těhotenství a strašně krvácela. Abatyše jí ihned vzala dovnitř do prostor oltáře s vyobrazením Panny Marie, kde žena v bolestech porodila mrtvé dítě. Náhle sestoupila z obrazu Panenka Marie a dítě si vzala a pronesla: „Za tuto tvou vytrpěnou bolest a citelnou ztrátu bude učiněn boží soud a dojde k odčinění božích skutků a nejen tvá duše pozná očistec a klid. Vždy se budu vracet při nepokojích a nenaplněných skutcích a ukazovat směr lidského počínání a nadpřirozenou silou svou budu páchat co komu má být učiněno.“ Poté se rozplynula a mrtvé dítě zmizelo. Nebohá matka upadla do mdlob a krátce na to vydechla naposledy. Abatyše ztuhlá překvapením zapsala vše do posledního řádku do knihy klášterní a do dopisu nejvyššímu představenému církve – Papežovi ..... z vyprávění stařeny bylo nyní opět více patrné, proč se zřejmě zjevení objevilo a objevuje, a proč se dějí i nevysvětlitelné věci, najednou to začínalo dávat smysl.

Ihned se se svými tezemi vydal za starostou a pověděl mu o svém závěru zkoumání a sám byl užaslý jak svět nadpřirozena funguje a že opravdu funguje a existuje! „Shrnutí zázraku je tedy takové.“, pravil Libor, „Objevilo se na místě kde býval klášter zasvěcený Panně Marii, což se vysvětluje proč se objevilo zrovna tam kde se objevilo, dále pak byli nevysvětlitelná úmrtí (sebevraždy) a otěhotnění, to znamená výrok Panny Marie z legendy, že bude svými nadpřirozenými schopnostmi naplňovat co má být uskutečněno. Tudíž šlo a jde o pomoc ženám, které nemohli otěhotnět a zároveň o smutnou pomoc lidem, kterým na tomto světě nebylo přáno, tudíž je zázrak nasměroval kamsi, kde jim bude lépe, tak jako to dělalo kdysi dávno dívkám, které záhadně zmizeli z kláštera a nebo si sáhli na život.

Proto se dá spekulovat o zázraku jako o jakémsi náboženském osudu!“ A to byla hlavní myšlenka badatele, je to vlastně osud, který všechny čeká a který má nastat. A proč se objevilo? Zřejmě opět samotné zjevení cítilo, že musí opět po těch letech nasměrovat a povzbudit občany Počárnic a všech kolem a vlastně lidí z celého světa. Ještě se nastolila jedna otázka, proč zrovna v Počárnících, nic neříkající malé vsi, když je na světě spousta kostelů zasvěcených Panně Marii. Odpověď sice nebyla stoprocentně věrohodná, nicméně se zase Libor vrátil k legendě o tom, že zrovna v Počárnickém klášteře u oltáře porodila nebohá žena mrtvé dítě, a to by byla neskutečná náhoda, aby se to stalo i v jiných církevních objektech věnovaných Panence Marii.

A jak to dopadlo po odhalení Liborova zkoumání? Lidé děkovali a oslavovali boží symbol. Obdivovali se schopnosti Záhadného Libora případ vyřešit. A Libor? Nesmírně potěšen svým umem a hlavně spokojen sám se sebou se opět vydal tam odkud přišel a těšil se na další záhadu, se kterou se bude muset „poprat“ a hlavně byl rád, že jeho publicita a zájem o jeho osobu nesmírně stoupla, jelikož jeho výsledky byli zveřejněny naprosto všude a všemi sdělovacími prostředky. Během krátké doby se to dozvěděl celý svět a tento celý svět byl hrdý na malého velkého Čecha, který rozluštil oné poselství z nebes! Pro lidstvo to mělo tak silný dopad, že snad všichni začali opět věřit v přítomnost Boha a dalších nadpřirozených jevů, což neskutečně posílilo církve a potěšilo všechny církevní hodnostáře a hlavně docházelo ve zlepšení mezilidských vztahů. A nebylo to snad také hlavním úmyslem zázraku????

Možná na to trošku Libor zapomněl. Nicméně krátce po uveřejnění jeho závěrů, zjevení Panny Marie zmizelo a dlouho se neukázalo a neukázalo se do dneška a je jen na jeho smýšlení, kdy se zase objeví a začne konat.....může to být brzo, ale může to být také řádově za několik století.

Každopádně dlouho se o tom povídalo, dlouho to byla hlavní podstata diskuzí a největší nadšenci navštěvují to oné místo dodnes i když tam není nic k vidění a skládají pocty a dary. Počárnice již navždy budou nezapomenuté a legenda, která vzešla ve skutečnou realitu bude neustále vyprávěna a předávána dál...

Jana Benešová

DĚTI DANTEHO

Jsme děti Danteho,
jsme děti touhy.
Jsme děti Danteho, jen záblesk pouhý.
Bohatství, mamon, moc a sláva,
do mé hrudi padá rudá láva.
Blankytná šmolka naděje, promrzlé srdce sotva zahřeje,
roztávám v sněhové vichřici, srdce mé je divoká peřej běsnící.
Rozbít nádoby a číše
a jen sedět tiše,
a snít,
lasturou v písku být.

Alfou a omegou, celého vesmíru,
alfou a omegou,
ne jen kus papíru.
Co v ulici hnán je větrem,
alfou a omegou, být divotvorným světlem.
Tichu se odevzdat.
Po prameni toužit.
Po prameni dýchat.
Po prameni žhnout.
Sténat a z kůže se vysvléknout.

Kamenné moře burácí,
náš čas,
do podsvětí se vytrácí.
Alfou a omegou.
Lasturou v písku.
Po prameni žhnout.
Mořem lásky plout.

Krásy se dotýkat.
Dýchat i nedýchat.
Nechat zvony znít.
V příboj štěstí se proměnit

ANDĚL

Padá listí, padá žlutý sníh,
padá do mých vlasů kamenných.
Jsem totiž Anděl.

Stojím tu staletí a chci Vám říct,
co vše je skryto v očích mých.
Jsem celý z kamene a vnímám vzkazy plamenné.
Ty, co si říkají lidé na lavičce.
Ti, co se oddávají láskyplné hříčce.

Jsem celý z kamene
a ptám se, co je to Láska.

Dívám se na lidi, co kolem jdou,
dívám se, jak se milují.

Nechápu, jak ten cit probudit,
nevím, jak do mramoru ho zasadit.
Dívám se mou tváří barokní,
kamennou tváří povrchní.
Co se jen usmívá,
ať prší či sněží,
uvnitř se ale usměji stěží.

Jsem Anděl,
co
Lásku
by měl znát,
však Srdce

mi zapomněli dát.

Veronika Blanka